SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

No. 93. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MAY, 18, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 18-го ТРАВНЯ 1993. Ч. 93. РІК C.

ВЛАДИКИ М. ЛЮБАЧІВСЬКИЙ І В. ФЕДАК ЗУСТРІЛИСЯ У ЛЬВОВІ

Львів. — Тут у середу, 12-го травня, у митрополії Української Греко-Католицької Церкви на Святоюрській горі 11-го травня відбулася зустріч Патріярха і Кардинала Мирослава І. Любачівського з Митрополитом Української Православної Церкви в Канаді Архиєпископом Вінніпезьким Василем Федаком. Митрополит Федак прибув в Україну на запрошення голови Ради у справах релігій при Кабінеті Міністрів України Арсена Зінченка.

До складу делегації від УПЦ, яка відвідала Владику Любачівського ввійшли особи, що супроводжують Митрополита Федака у поїздці по Україні: протоієрей Василь Макаренко — голова Президії Консисторії, митрофорний протоієрей Тимофій Миненко — декан богословського факультету Колегії св. Андрія, митрофорний протоієрей Олег Кравченко — професор богословського факультету, протопресвітер Степан Ярмусь — професор богословського факультету Колегії св. Андрія. У розмові взяв участь перший заступник голови Ради у справах релігії Артур Губар.

Зустріч Владик відбулася у щирій, невимушеній атмосфері. Після зустрічі Владика Любачівський запросив гостей відвідати катедральний собор св. Юра.

Під час перебування у Львові делегація УПЦ зустрілася із Архиєпископом Петром, тимчасово керуючим справами Київського Патріярхату УАПЦ. Перед тим у Києві відбулися зустрічі делегації із Митрополитом Філаретом, главою УПЦ Київський Патріярхат, та Митрополитом Володимиром Сабоданом, главою УПЦ Московський Патріярхат.

У середу, 12-го травня делегація відвідала Івано-Франківське. Також передбачені відвідини Тернополя, Чернівців, Полтави і Харкова.

Марія Мухин-Арчер виставляє свої намиста

Ню Йорк (О. К.). — Тут в Українському Інституті Америки, 2 схід 79 вулиця, відкривається в п'ятницю, 22-го травня, виставка мистецького намиста роботи Марії—Маші Мухин - Арчер рівночасно із виставками картин та скульптур п. н. „Квіти" ряду відомих художників, як А. Оленська-Петришин, Я. Гніздовський, Л. Гуцалюк, С. Геруляк, І. Сочинська, Ф. Галло і Л. Декармендже.

Ювелірні мистецькі композиції М. Мухин-Арчер мають широку славу в американському світі так мистецькому, як і у престижевих крамницях із жіночим одягом, та находиться в музеях Сан Франсіско, Філядельфії, Фініксу і Пратт галерії в Ню Йорку.

Мисткиня — дочка Марії і Миколи Мухинів, українських художників з Харкова і Києва, сама уродженка Києва, приїхала з батьками до ЗСА в 1949 році. Обоє її батьки, мистці, викладали перед виїздом на Захід в Київському та Харківському Інститутах, М. Мухин, відомий широко із своїх праць, як скульптор, проживав до кінця життя у Філядельфії, де помер у 1962 році, спеціялізувався у козацькій тематиці.

Дочка Марія, пішовши слідами батьків, закінчила в Ню Йорку Пратт інститут у відділі малярства і графічного оформлення. Працювала реставратором в історичному музеї у Філядельфії, а відтак в Національному музеї в Мехіко. Саме праця там спонукала її до вишукування відповідних елементів для робіт над декоративним намистом і одягом.

Деякі намиста М. Мухин-Арчер побудовані на скульптурах її батька, зокрема намисто із слонової кости, що виконане на підставі скульптури батька п. н. „Гадючка", що представляє М. Арчер.

Ці об'ємно просторові ювелірні композиції на зразках із Мехіко, Азії і Европи викликали помітне зацікавлення серед американського світу моди і мистецтва та їх залюбки виставляють у мистецьких ґалеріях, як також в усіх крамницях престижевої фірми із одягом Сакс, що має свої відділи по цілих ЗСА.

М. Арчер постійно живе в Сан Франсіско з чоловіком фотографом та дочками Маєю і Ларисою.

У своєму намисті М. Арчер залюбки вживає африканські коралі, китайські, із порцеляни, італійські, слоневу кість і старі монети. Усі ці намиста є дуже багаті і є прикрасою самі для себе. Мисткиня радо моделює їх сама, враз із одягом власного проєкту.

Намисто М. Арчер не для пересічного покупця, бо його ціна є від 500 до 5,000 дол., а то і більше.

Мисткиня здобула за нього вже ряд нагород, як наприклад, нагороду мистецтва для убору, як і на різних виставках в містах ЗСА.

Тепер вперше її твори мистецького намиста будуть представлені українській публіці, для якої ця українська мисткиня не є так відома, як серед міжнародної.

М. Мухин-Арчер з дочкою Ларисою в мистецькому намисті, творцем якої є М. Арчер.

СЛОВО

головного предсідника Уляни Дячук на відкритті річних нарад Головного Уряду УНС на Союзівці у понеділок, 17-го травня.

Вельмишановні члени Головного Уряду, почесні члени Головного Уряду, дорогі гості, члени УНСоюзу!

Оцим відкриваю треті з черги річні наради Головного Уряду у цій каденції. Стоїмо вже дійсно напередодні відзначення 100-ліття з дня заснування нашої установи. Ця непересічна дата змушує нас, на базі нашої довголітньої історії, добре застановитися над нашою будуччиною та поробити висновки, куди будемо прямувати і якою хочемо залишити нашим нащадкам цю організацію.

У минулих чотирьох роках події у Східній Европі зовсім абсорбували увагу американських і канадських українців. Наш погляд був звернений на Україну, нашу чи наших предків країну походження, нею ми жили і для її народу і його потреб ми відкрили наші серця.

Потворили ми нові організації, приспали давні і спрямували діяльність на допомогу Україні, з більшим чи меншим успіхом. Нав'язалися давно відтяті контакти, виміна науковцями, запізнання чолових членів з політичного, наукового і культурного світу, відвідини рідних в Україні, як і тут в Америці і Канаді. Чим більше ми пізнавали реальну дійсність сучасної України, тим більше переконувалися в тому, що яка не була б наша поміч, вона не може дати скорого висліду, ані не матиме рішального впливу на майбутні події. Що дасть вислід — це зміна настанови українського народу, це перевиховання його на більш працьовитого, запопадливого і вдумливого горожанина, це вщіплення йому засад християнської моралі, яка стане стрижнем його життя і буде рушійною силою для його дії.

Для цього потрібно багато часу, щоб виросли чергові покоління, не діткнені, ані не зіпсовані комуністичною тоталітарною системою. І тут є наше завдання, завдання в першу чергу нашого молодшого покоління: вщеплення демократичного духу, засад, способу діяння і плянування молодому поколінню України.

В міжчасі наші організації в діяспорі, почали вже занепадати. Ми ділимося обмеженим потенціялом з Україною, як і з добровільними датками тяжко зароблених фондів жертвенної, але малої верстви українських патріотів, на базі яких вели до цього часу свою діяльність всі наші неприбуткові культурні, наукові, харитативні, вишкільні організації, включно з нашими церквами. І тому час нам застановитися також над дальшою долею нашого громадського життя та над тим, чи бути нам дальше живучою українською діяспорою, чи може прийшов час поступово замикати всі давно засновані, заслужені установи.

Але Україна ще довго потребуватиме нашого досвіду, користатиме з наших контактів. Роля нашої української діяспори змінилася. В ім'я вільної України говорить тепер народом її вибраний Президент і Уряд. Ми, українська діяспора, як горожани країн нашого поселення, можемо і повинні впливати на наші уряди, щоб унапрямлювати їх опінію супроти України, чи прихилювати опінію в сторону України. І в тому наша сила і велика поміч Україні. Але, щоб бути нам впливовими, щоб з нами рахувалися, нам, як громаді, треба дальше бути добре зорганізованими, розбудовувати і підтримувати різні організації та фінансові установи та брати більш активну участь в політичному житті країн нашого поселення.

Налагоджують міжнародні зв'язки

Київ (УНІАР). — Як уже інформовано, 4-7-го травня з офіційною візитою відвідав Німеччину прем'єр-міністер України Леонід Кучма.

В Бонні його прийняв президент Республіки Німеччина Ріхард фон Вайцзенкер. Під час зустрічі вони обговорили шляхи українсько-німецької співпраці та ряд міжнародних питань. Л. Кучма вручив президентові Німеччини офіційне запрошення відвідати Україну. Крім того, передбачається, що в червні в Україну приїде канцлер Гельмут Коль. В Німеччині Л. Кучма зустрівся також з колишнім міністром закордонних справ Гансом Дітріхом Ґеншером та іншими офіційними особами і взяв участь у Днях Української Культури, які відзначалися в Баварії 5-10-го травня. Там до Днів Української Культури вийшла книжка „Аванґард в Україні". В ній вміщена стаття французького історика мистецтв Ж. Маркадзе „Різниця між українськими і російськими аванґардистами".

Віцепрем'єр-міністер України Віктор Пинзеник та міністер зовнішніх економічних зв'язків Іван Герц 4-7-го травня відвідали Австрію. У Відні вони зустрілися з членами уряду та представниками ділових кіл.

Українська делегація на чолі з головою Верховної Ради Іваном Плющем 12-13-го травня відвідала Іран. У Теграні І. Плющ провів переговори з головою парляменту Ірану Нате Гонорі про експорт нафти з Ірану в Україну. І. Плющ передав керівникам Ірану список 80 військовослужбовців — громадян України, які пропали безвісти чи потрапили до полону в Афганістані, і просив іранську сторону посприяти в їх розшуку. І. Плюща і членів української делегації прийняв президент Ісламської Республіки Іран Гошемі Рафсанджані. Обговорено питання розвитку відносин між двома країнами і підписано ряд спільних документів.

Ще одна делегація України на чолі з Павлом Мовчаном відвідала Аргентину, Параґвай та Бразилію. У Криму перебуває делегація Міжнародного університету з Голляндії. У Києві 7-го травня підписано протокол про встановлення дипломатичних відносин між Україною і Республікою Кенія. Це 119 країна, з якою Україна встановила дипломатичні відносини.

ЛЬВІВ'ЯНИ ВІДСВЯТКУВАЛИ ПРЕСТОЛЬНИЙ ПРАЗНИК

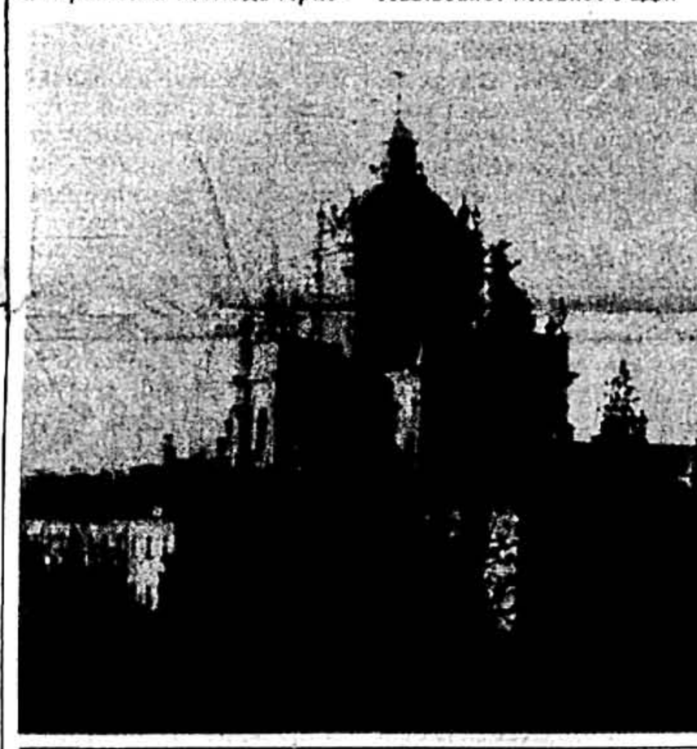
Львів (ПБ УГКЦ). — Тут у четвер, 6-го травня, відбулося святкування Юрія Переможця, ім'ям якого названий катедральний собор у Львові. В цей день вирішено також відзначити храмовий празник усього Львова.

Цьогорічне святкування Юрія Переможця відрізняється від попередніх своїми маштабами і святковістю ще й тому, що 6-го травня сповнилося 60 років від часу величавого здвигу „Українська Молодь Христові".

Цей молодечий рух розпочався 1933 року, коли християнський світ згадував 1900-ліття смерти та воскресіння Ісуса Христа. З благословення Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького відбулася маніфестація під назвою „Українська Молодь Христові" з участю понад 100,000 учасників, юнаків і дівчат. Після 1946 року припинили свою діяльність усі мирянські рухи на материнських землях. Впродовж чотирьох з половиною десятків років вони існували за кордоном, а в Римі 1983 року широко святкувалося 50-ліття руху „Українська Молодь Христові". Після довгих років заборони в Україні здвиг УМХ заявив про себе на повний голос у вересні 1990 року. Тоді ж відбувся з'їзд під гаслом „Шукаю Христа".

Цьогорічне святкування 6-го травня розпочалося із Архиєрейської Літургії у соборі св. Юра. Разом з Блаженнішим Мирославом Іваном Кардиналом Любачівським Літургію відслужили владики УГКЦ. Прибув також представник Святішого Отця Апостольського Нунція Архиєпископ Антоніо Франко. На Літургії були неповносправні діти, яких благословив Кардинал Любачівський. Після Літургії на площі св. Юра відбулися хороводи, гаївки, виступи артистів з театру ім. Марії Заньковецької, театру „Мета", хору „Вірли" хору „Дударик". Увечері святкування перенеслося до залі Львівської філгармонії, де відбулася святочна академія.

Ініціяторами і організаторами святкування є митрополія УГКЦ, рух УМХ та відділ праці з молоддю Львівської Міської Ради.

В Литві появляється український вісник

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Інформаційний вісник української громади у Вільнюсі, Литва, появляється вже четвертий рік, хоча рідко його скромні числа попадають на Захід.

„Пролісок" — така назва вісника на чотирьох сторінках, містить глибоко патріотичний матеріял. В числі 11 /48/ находимо поезію Галини Гордасевич, передруковану з „Літературної України", інформаційну статтю про ген. Тараса Чупринку зі збірника на його пошану і передрук статті Юрія Покальчука до питання про національно-визвольні змагання в Україні періоду Другої світової війни і оригінальне звідомлення про світовий конгрес мирян у Львові літом 1992 року пера Тетяни Лісовської, яка була делегаткою з Литви на цей конгрес.

„Пролісок" видає редколегія під проводом Ю. Панькова, в якій є ще Л. Жильцова і І. Юзич. Адреса вісника є ГУЛ, „Пролісок", АРП-3, а/с 514, Вільнюс, 2300.

В УКРАЇНІ

ВОЛИНЬ. В області проходять відзначення 60-річчя Великого голоду в Україні 1932-33 рр., які триватимуть до кінця травня. У школах демонструються документальні фільми, відбуваються лекції, організовані керівниками та активістами НРУ, і виступають свідки голоду.

КИЇВ. Амбасадор Росії в Україні Володимир Смоляков зустрівся з українскими та іноземними журналістами. Серед багатьох поставлених йому запитань було і про українсько-російські відносини. Амбасадор відповів: „Відносини з Україною для нас життєво важливі. Від прогресу України залежить і прогрес Росії. Міністерство закордонних справ Росії ніколи не піде на експерименти, які можуть загострити українсько-російські відносини".

ЧОРНОБИЛЬ. За даними Міністерства охорони здоров'я України, після катастрофи на Чорнобильській АЕС в Україні вже померло 13.000 ліквідаторів аварії на ЧАЕС. Всього з таким статусом на території республіки зареєстровано 25,000 людей, з яких 66 відсотків уже стали інвалідами. Середній вік померлих — 37 років, а тих серед них, які покінчили життя самогубством — 29 років. Загалом, потерпілих від чорнобильської катастрофи в Україні майже 1,5 мільйона, з яких 20,424 є потерпілими першої категорії, 310,000 — другої, 60,000 — третьої, і до четвертої категорії віднесені ті, хто нині працює і проживає в забрудненій зоні.

ВІДБУЛАСЯ ЗУСТРІЧ ГОЛІВ ДЕРЖАВ СНД

Москва (М. Муратов). — Тут у п'ятницю, 14-го травня, відбулася зустріч керівників держав - учасниць СНД, у якій взяла участь і делегація України на чолі з Президентом Леонідом Кравчуком.

Учасники зустрічі підписали декларацію про створення економічного союзу. Керівники держав СНД заявили про свою рішучість іти шляхом „глибокої інтеграції, створення спільного ринку для вільного руху товарів, капіталів, послуг". Декларацію підписали всі учасники СНД, окрім Туркменістану, який перебуває в найліпшому становищі серед колишніх совєтських республік, оскільки на його території є все необхідне для нормального існування держави.

Таким чином, декларацію про намір створити економічний союз підписали Україна, Росія, Білорусь, Казахстан, Таджикістан, Вірменія, Киргизстан, Молдова, Узбекістан. Представники Азербайджану і Грузії були присутні як спостерігачі.

Президент Росії Боріс Єльцин у своєму виступі заявив, що створення СНД так і не призвело до справжньої незалежности держав. Рубльова зона розпалась, держави усамітнилися і не можуть вийти з кризи. Тому потрібен єдиний валютний союз міждержавний банк, а також, необхідно, щоб кожна держава виконувала свої зобов'язання. Митні угоди повинні бути такі, які б забезпечили безперешкодний перевіз товарів і капіталів. Але для цього потрібна також узгоджена політика цін. Треба подбати і про систему колективної безпеки, сказав президент Росії, і цьому знову ж таки, сприятиме створення економічного союзу.

Керівники держав СНД створили Координаційно-консультативний Комітет Ради і урядів СНД, до якого мають увійти віцепрем'єр-міністри. Робоча група СНД перетворена на Виконавчий секретаріят. Призначено голову економічного суду. Ним став міністер юстиції Білорусі Леонід Дащук.

Перед учасниками зустрічі виступив головнокомандуючий об'єднаними збройними силами СНД Євгеній Шапошніков. Йому доручили підготувати проєкти документів щодо механізму реалізації угоди про колективну безпеку й представити на наступній зустрічі, яка відбудеться 16-го липня в Єревані. До 1-го липня заплянувано підготувати проєкти 25-ти документів, на підставі яких мають бути здійснені „практичні кроки для своpення економічного союзу".

Парлямент Росії не годиться з президентом Б. Єльцином

Москва. — В четвер, 13-го травня, Рада республік Верховної Ради Росії більшістю голосів прийняла рішення знову подати скаргу на президента Боріса Єльцина у Конституційний суд. Рада республік пропонує засудити дії Б. Єльцина, який має намір на початку червня, обминаючи парлямент, винести на затвердження народу проєкт нової конституції.

Парляментаристи підкреслюють, що президент Б. Єльцин створює нову конституцію паралельно тій, котра продовжує мати чинність, а це нібито загрожує стабільності і цілісності країни. Вони впевняють, що тільки З'їзд народних депутатів має право обговорювати і затверджувати проєкт нової конституції.

Згідно з пляном Б. Єльцина, в обговоренні його проєкту конституції візьмуть участь по два представники від кожної области чи автономної республіки, а також представники самого президента. Голова Конституційного суду Росії Валерій Зоркін, який не зумів зберегти політичної невтральности й опинився у таборі противників президента Б. Єльцина, заявив, що Б. Єльцин дуже ризикує, залучаючи представників від областей і автономних республік до обговорення альтернативної конституції. На думку В. Зоркіна, цей шлях може привести до розпаду Російської федерації.

Своє ставлення до справи висловив і віцепрезидент Александр Руцкой, який від часу 9-го З'їзду народних депутатів Росії зайняв відверто вороже становище щодо Б. Єльцина. А. Руцкой заявив, що президент Б. Єльцин прагне запровадити особисту диктатуру, яка „буде ще гіршою, ніж диктатура генерала Піночета".

Б. Єльцин і його прихильники стоять на тому, що перемога реформаторів на референдумі 25-го квітня надає цілком достатню леґітимність діям президента у справі обговорення проєкту нової конституції.

В АМЕРИЦІ

ЧИМ РАЗ ВИРАЗНІШЕ починає розігруватися політична драма, пов'язана із надходячими виборами посадника міста Ню Йорку. Минулого тижня один із демократичних кандидатів у передвиборах на посадника міста Герман Баділло відтягнув свою кандидатуру, як сам заявив, з браку потрібних фондів. Він натомість сказав, що розгляне можливості кандидувати у демократичних передвиборах на міського контролера. Республіканський кандидат Рудолф Джуліяні відразу заявив, що він готовий взяти Г. Баділло, як контролера на свою листу, на що цей представник еспаномовного населення міста відповів, що радо погодиться, якщо вирішить таки кандидувати. Все це на думку політичних спостерігачів може стати небезпечним маневруванням проти теперішнього посадника Дейвида Дінкінса.

У ВАШІНҐТОНІ ПРОТЯГОМ останніх трьох тижнів відбулася наступна сесія переговорів про замирення між ізраїльтянами та палестинцями, яка закінчилася без будь-яких успіхів. ЗСА вперше на цій сесії старалися вплинути на обидві сторони, щоби схвалили спільний комунікат про основні принципи самоуправління палестинців на окупованих Ізраїлем територіях правого берега ріки Йордан і смуги Ґази. Одначе їхні намагання не увінчалися успіхом; хібащо відзначили факт про активну участь ЗСА у справах ізраїльтян і палестинців. Це для Уряду президента Билла Клінтона неабиякий політичний удар.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send address changes to:
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N.J.

Передплата на рік $40.00 на півроку $22.00 на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
Чеки і money orders виставляти на: Svoboda

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.
За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City N.J. 07303

Зміна політики ЗСА щодо України

1-го серпня 1991 року тодішній президент Джордж Буш виголосив у Києві промову в якій впевняв, що „Ви маєте рішати про свою долю", але тут же „радив" не виступати з СССР та не виявляти „самогубний націоналізм". Того самого місяця сталися дві непередбачені події: у Москві відбувся невдачний „путч" сталіністів і швидко після того — Верховна Рада України проголосила незалежність і розписала всенародний референдум. У листопаді 1991 року Джордж Буш прийняв делеґацію української громади і заявив їй, що коли тільки референдум в Україні вийде позитивно — Америка визнає її державність. Згодом виявилося, що на зміну американської політичної орієнтації вплинули такі чинники: 1) розчарування у Москву, як ґаранта миру і безпеки у Східній Европі, 2) масові листи українців, американських громадян, з протестом проти згаданої вище промови Буша у Києві і 3) інформації від американської військової розвідки (Сі-Ай-Ей), що ніщо вже не зупинить самостійницького руху в Україні.

Історія — всупереч твердженню деяких людей, які її не знають — не повторяється, але має паралелі. Таку паралелю тепер переживаємо. Президент Билл Клінтон не знає історії і проблеми таких країн і народів Сходу Европи, але знав, що традиційна політика Америки орієнтується на Москву. А що інформаційна і дипломатична служба України не стоїть на належній висоті, то сталося таке, що поширилася вістка, наче би президент Клінтон відмовився прийняти прем'єра Леоніда Кучму, поки Україна не ратифікує договір про непоширювання атомової зброї (Старт-1) і поки не виречеться існуючих на її території ракет з атомовими „головками". До Білого Дому масово пішли листи з протестами. Майже одночасно американська державна верхівка отримала рапорти, що хоч всенародний референдум вийшов у користь Боріса Єльцина, внутрішня ситуація у Росії не виключає приходу там диктатури — правої або лівої. Автоматично виринула потреба — підтримати Україну з її демократичним устроєм.

У „Свободі" з 12-го травня ц. р. подано на першій сторінці отриману з Києва вістку про приїзд туди цілої американської делеґації під проводом координатора політики супроти країн колишнього Совєтського Союзу Строба Талбота. Хоча ніхто з української державної верхівки не привітав цієї делеґації на летовищі, проте ця делеґація зрозуміла, що це був вияв невдоволення України легковажними ставленням американської політики, і воно не перешкодило діловим розмовам. Американські делеґати розмовляли з президентом Леонідом Кравчуком, з міністром оборони Костянтином Морозовим, віцепрем'єром Віктором Пинзеником, заступником голови Верховної Ради Василем Дурдинцем і міністром закордонних справ Анатолієм Зленком. У висліді тих розмов обидві сторони зрозуміли, що дотеперішні взаємини між Україною і Америкою не були задовільні та що в інтересі обох сторін лежить їхнє покращання.

Які конкретні наслідки дасть візита американської делеґації у Києві — невдовзі покажеться. Але те, що сталося — було доброю подією. Воно було доказом, що також у традиційно русофільській Америці перемагає здорова державницька думка, що не вільно ставитися легковажно до України, як до якогось другорядного твору. Якщо відвідини у Києві стануть переломовим зворотом у політиці ЗСА супроти Сходу Европи, то треба радіти, бо такий зворот корисний і для Америки і для України.

НОВИЙ УРЯД ІТАЛІЇ під керівництвом прем'єр-міністра Карля Чампі дістав вотум довір'я в сенаті країни. Як підкреслюють коментатори, саме такого результату очікували, всупереч неодноразовим погрозам опозиції — Демократичної партії лівих (колишня Комуністична партія) і „зелених", представники яких минулого тижня вийшли з уряду. Минулого тижня уряд К. Чампі дістав вотум довір'я в нижній палаті. У новий кабінет ввійшли 24 міністри. Крім представників традиційних партій країни, новий прем'єр запросив до складу уряду адміністраторів-професіоналістів, не зв'язаних з політичними партіями.

М. Мельник

ІДЕЙНІ ОСНОВИ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

I

Економічні реформи в Україні почалися, але їхнє темпо в найкращому випадку можна порівняти з поспіхом слимака. Та не тільки те! Мається враження, що основна концепція реформ — це не правдивий вільний ринок, а „соціялістичний" або регульований вільний ринок. І тому так прикро дивитись на ті часто противорічні борсання і Уряду і Верховної Ради, які нічого доброго не обіцяють.

І Уряд, і Верховна Рада, і населення, і професійні економісти, і засоби комунікації ставляться з підозрінням і неохотою до ідеї дійсно вільної економії. Ані в конкретних заходах Уряду чи Верховної Ради, ані в публічних дискусіях великої охоти для створення вільного ринку немає.

Здоровий глузд підказує, що найбільш основним завданням української верхівки було б переконати населення, що вільний ринок це не гірке лікарство, якого не можна оминути, а концепція, яку варто з ентузіязмом впроваджувати в життя. Але де того роду верхівку знайти?

От подивімся на проблему здібности уряду в демократичній державі успішно керувати економією, де і підприємства, і сільське господарство, і земля є власністю держави. Віра в те, що Уряд сьогоднішньої України може того роду економією успішно керувати, є чистим безглуздям. Такою економією можна керувати тільки за допомогою строгої диктатури однієї партії, а не в демократичній державі.

Та це ще не кінець аргументу. В СССР партія тримала цупко все в своїх руках. Партійні ячейки у підприємствах і по селах винагородами і карами підганяли людей до виконання плянів. І чим це все скінчилось? Життєвий стандарт громадян країни, щедро випосаженої природними багатствами, був всього сорок відсотків життєвого стандарту Америки і під кінець існування цієї економічної системи всім стало ясно, що різниця та не зменшиться, а збільшиться.

Та в Україні все ще існує величезна кількість ірраціональних людей, для яких приватна власність — це дорога до такої „жахливої" системи як капіталізм, де „спекулянти" наживаються на біді безпомічного населення і де у цілком „неетичний", а на думку Маркса незаслужений спосіб власник капіталу заробляє гроші без того, щоб мусіти на них працювати. У приблизно такий спосіб наші „соціялісти" приходять до висновку, що краще, щоб населення України жило в біді, аніж, щоб дозволити на існування спекулянтів, капіталістів і поміщиків.

Та чи дійсно воно оплатиться, щоб все населення жило в недостатках тільки тому, щоб не дозволити на існування багатих людей, які завдяки приватній власності мають можливість заробляти гроші за допомогою інвестицій? Подивімся, як та проблема дійсно виглядає. В Америці в 1991 році 3,6 відс. родин заробляли менше чим 5,000 дол. (або 5,000 дол; 5,8 відс. заробляли між 5 і 10,000 дол., 78,4 відсотка заробляли більше чим 75,000 дол. Дійсно багатих людей в Америці є — залежно від дефініції — між одним і двома відсотками. Середній заробіток американської родини в 1991 році був 35,353 дол. Очевидно, багатші люди платять більші податки, з яких користають бідніші люди. І тому дійсно треба мати в голові порожнечу Торічеллі, щоб боротись за втримання в Україні економічної системи СССР тільки тому, щоб не мати пару відсотків багатих людей, навіть коли немає сумніву, що система та буде втримувати на низькому життєвому рівні ціле населення.

Та на жаль, того роду дебат і дискусій, чи таких спроб просвітити народ, в Україні майже не чути. Замість того маємо спосіб думання, що його ілюструє питання редактора „Українського Голосу" — одного з більш впливових часописів — до прем'єр-міністра Кучми: „Чи не здається вам, що аукціони — це легалізація тіньових капіталів? І погані тим, що можуть привести до соціяльного вибуху, протистояння?" Ледве чи приклонник вільного ринку поставив би таке питання.

Одна половина відповіді Кучми була добра, друга вказує на те, що Кучма ще не позбувся стереотипів економічної системи СССР. Він відповів: „У мене з цього приводу інші думки. Вважаю, що треба декретом закріпити, леґалізувати аукціонний продаж. І оголосити амнестією тіньовикам". Це та добра частина. Та далі він каже: „Тоді вони стануть керовані і працюватимуть на державу, а не проти неї".

Але ж найбільш основна різниця між економічною системою СССР і економією вільних ринків є те, що в тій другій системі підприємцями не керують, і вони працюють не для держави, а для себе, та що вони фінансово найбільше скористають тоді, коли в найкращий спосіб зуміють задовільнити бажання і примхи покупців їхніх товарів чи послуг.

Закінчення буде.

Оксана Сон

ЗЛОЧИН

Він не був таким, про який щоденно на новинах передають на телевізії. Він не коштував комусь життя і навіть не закінчився фізичним калітцтвом. Однак це був злочин. Трапився він у 21-му поштовому відділі міста Львова. Святочна картка і коротенький, скупий лист щасливо долетіли із-за тридев'ять земель, з далекої Америки до мого міста. Ніщо не перешкодило — ані шалена сніговія, ані технічна несправність транспорту, ані навіть перевантаженість пошти у передвеликодньому поспіху. Рівним рахунком ніщо. Вже 27-го березня він лежав на робочому бюрку львівської пошти і „нетерпляче очікував", щоб подати вісточку близьким. (А може це тільки моя уява, про „нетерплячість" листа — менше з тим). Він чекав. Однак не судилося йому бути скорим гостем. Адресат з'явився за листом, а він — пропав, мов у воду канув, мов розстанув. Шум, неприємности, і... за якийсь час з'явився (диво!). Правда пошарпала його доля, навіть досередини намагалася заглянути. Колись я чула, що по нюйоркських підземках бідні люди перечитують залишені на лавках газети, а в Україні почалася практика перечитування приватних листів, а ще тим більше як вони здалека. Заразлива практика.

Ні для кого — це не секрет, що пошта в Україні регулярно не ходила, частогусто пропадала, ніколи не дійшовши до адресата. За певних обставин, чи з чиєсь вини — завжди знаходили витівку: то школярі-шибеники, що без зайняття тинялися і скриньки розбивали, а то й десь по дорозі „губилися". На багато чого закривалося очі з надією, що колись буде краще — за Совєтського Союзу влада була злодійська, листи перечитувалися, „ділилися" вмістом пачок і бандеролів — одним словом від кого було вимагати добра в імперії зла. Але однак щось і тоді таки заходило, спізнене, розпарцельоване, але доходило.

Людина звикає, спихаючи на обставини, в яких живе. Але як дійти норми. Досить було всім того „щасливого соціялізму" — захотіли жити так, як люди, як цивілізований світ — ходили масово на демонстрації, боролися як вміли і могли. Таки вибороли те, що хотіли. Але ... Не все йде гладко, і до гладкого ще далеко. Може й не сподівалися, що так буде тяжко. Може й не бачили власного зубожіння, бо жили в омані і терпеливости. Хто й порівнює до старих часів, коли хоч у довжелезних чергах і з боєм щось можна було придбати — для тих „було краще". Демократія „принесла" катастрофічні ціни і анархію — так на перший погляд. Але це не „заслуга" новоутворення, це та неминучість до якої ми йшли і якої хотіли. Тільки до нового устрою прийшли зі старими звичками. Не покинули їх у тому завалені ному лігві зла. Взяли зі собою хабарництво, прихопили саботаж, корупцію, не відмовилися й від злодійства. Гірко усвідомлювати таке, але яка рада?

У Совєтському Союзі все замовчувалося — „не било і нет" ані проституції, ані наркотиків чи чогось подібного. Ніде офіційно не подавалося про це (все це тільки „пороки капіталізму", але ні в якому разі — не розквітаючому соціялізмі). А коли набрало катастрофічних маштабів — тоді прикриваючись фальшиво-здивованими фразами: „откуда взялось?" Чи не пізно „отямился". Скільки тепер часу і сил візьме, щоб поправити ці викривлення. Та це — тіньова сторона приватного життя.

Я завела мову про випадок на пошті, тобто у державній установі, де робітники одержують державну платню, їм довірють майно громадян, за яке держава таки несе відповідальність — за кореспонденцію: приватні листи, пошту на яку очікує адресат. Говорю це не для гарного слівця, бо може ті, хто в Україні викрадає приватну кореспонденцію не здає собі справи про той злочин, який чинить, будучи уповноваженим на державній роботі і яку б належалося понести відповідальність за заподіяне. Зокрема в Америці — це серйозна кримінальна відповідальність.

(Закінчення на стор. 3)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Володимир Баран

Розваговий вечір української вищої школи в Дітройті

Українська вища школа Непорочного Зачаття від десяток літ все ставила на кінець шкільного року театральну п'єсу, що для частини громади, яка цікавилася вихованням і образуванням молоді, була доброю нагодою і рівночасно переконливим доказом, яку велику працю ця школа виконувала й які знаменні були її осяги. Зі сцени лунала чиста, гарна українська мова, неочікувано виявлялись сценічні таланти, раділи оо. Василіяни, гордими ставали батьки за своїх дітей, молодим акторам залишились приємні спогади на ціле життя.

Школа, яка через солідну і дбайливу працю учителів та осяги їх учнів здобула славу і признання офіційних властей, зазнала в останніх роках зменшення числа учнів. Причини цього нам всім відомі, нема потреби їх наводити, хоча, властиво одну все ж таки варто згадати, а це байдужість певного числа батьків, яке національне і релігійне виховання здобудуть їхні діти. І коли цього року з браку потрібного числа учнів не можна було поставити п'єси, то все ж таки школа та учні не опустили рук. Вони поставили „Розваговий вечір", опираючись на власних силах, допомозі колишніх учнів та деяких батьків. Тільки сумно було дивитись на невиповнену залю. Подиву гідна байдужість тих батьків до долі цієї школи, яка виховала їм не раз навіть двоє чи троє дітей, зберігаючи їх від шкідливих впливів публічних шкіл. Уже не згадуймо патріотичної повинности, бо вкінці ми вже американці...

Отож для інформації тих, яким тяжко було прийти на цей „Розваговий вечір" подаємо, що танцювальний ансамбль „Гомін України" під керівництвом Йоанни Драгінди-Кульчицької імпонував молодечою вервою та високою технічною справністю, виконуючи українські танки. Якщо можна взагалі щось говорити про існування українського танку в нашому місті, то він існує тільки завдяки невтомній праці Й. Кульчицької, яка вже триває десятки літ.

Шкільний хор у виконанні пісень чи то настроєвих чи жартівливих, був на висоті завдання, виказуючи солідну підготову під вдалою рукою диригентки-учителки Христини Липецької, яка включилася в репертуар хору, настроєвим виступом у пісні Р. Купчинського „Чи знаєш ти". Олена Площанська, Христя Шерон, Сильвія Сибарт і Христина Капустій доповнили співочу частину учнів романтичною піснею „У милого очі сині".

Збагаченням програми

(Закінчення на стор. 3)

Галина Маняко

Батькова спадщина

(Св. пам'яті Панаса Сухомлина)

Не залишив ти собі нічого,
Все віддав на благо Батьківщини.
Ти носив у серці правду Бога,
Й грудочку землі із України.

Не залишив ти собі нічого,
Все твоє життя — служіння людям,
І тому я до твого порогу
Принесла любові пісню в грудях.

Ти навчив мене добро плекати,
Рідний край не зраджувать ніколи,
І могили предків шанувати,
Й над усе, як ти, любити волю.

Дав мені Шевченка ти в дорогу,
Дав мені у спадок Україну,
І мені не треба більш нічого,
Тільки б квітла рідна Батьківщина.

З Кобзарем і з Батька заповітом
Я живу і край свій засіваю
Правдою, добром, піснями й житом,
І багатства більшого не знаю.

Тож спасибі Батьку що пишаюсь
Я життям твоїм немов би святом
З іменем твоїм я прокидаюсь
Щоб, як ти, Вітчизні все віддати.

Володимир Жила

ДЖЕРЕЛО ЗНАНЬ І ВРАЖЕНЬ

I

„Стрийщина: Історично-мемуарний збірник", за ред. Ірини Пеленської і Климентія Баб'яка, Український Архів: Регіональний збірник 49 і 49 А, том І і ІІ Ню Йорк—Торонто—Париж—Сидней, Комітет Стрийщини, 1990, том І—634 сторінки і том ІІ—608 сторінок.

Мабуть, не знайдеться людини, навіть у мирний час, яка б чи то в дитинстві, чи в пізніші роки не замислювалася над минулим рідного реґіону, не намагалася заглибитись в суть його здобутків і досягнень, не старалася проаналізувати їх зміст і вагу та по-своєму зрозуміти їх значення. Прагнення цього цілком природне.

Такий потужний інтерес зродився в українській громаді, зокрема з західніх реґіонів. Люди, вийшовши на чужину під тиском жорстокого ворога з туги й любови до рідної землі уже в 50-их роках взялися інтенсивно за вивчення своїх реґіонів. Перші їхні спроби може й були примітивними, бо тоді цим важливим завданням ще ніхто не керував. Не було розроблених вимог для цього нового типу публікацій, який тількищо зароджувався. Не було критеріїв для перевірки їхньої правильности. Робітники пера, що займалися реґіональними справами робили їх на підставі довільних припущень щодо вимог, засягу та змісту праці. Тому поряд з правильним розумінням завдань зустрічалося багато відірваних потягнень не завжди навіть пов'язаних між собою.

У 1961 році Наукове Товариство ім. Шевченка заснувало спеціяльну Комісію Реґіональних Дослідів і Публікацій, яку очолив сьогодні вже покійний мовник і літературознавець проф. Василь Лев. Завданням Комісії було надати реґіональному рухові організованих форм, служити його працівникам, авторам і редакторам порадами, допомогою при розшукуванні джерельних матеріялів. Робилося це з метою піднести науковий рівень реґіональних видань. Пильну увагу звернено тоді й на те, щоб в публікованих спогадах і описах були подані правдиві факти, щоб події розглядалися без жодних партійних чи групових упереджень.

Досі появилося близько 50 збірників-монографій, присвячених окремим округам, повітам чи навіть і селам. Вартість цих видань, на нашу думку, дуже висока й полягає передусім у тому, що вони подають безпосередні описи подій, про які тоді совєтські автори під тиском влади брутально спотворювали нашу недавню історію, замовчували і фальшували факти з минулого. Тому без перебільшення маємо підставу твердити, що реґіональні збірники у майбутньому послужать фахівцеві для аналітичного розгляду життя і історії окремих реґіонів та до вивчення нашої доби.

Перед нами два розкішно видані томи з заплянованого трьохтомного видання „Стрийщини". За своїм характером два перші томи — загальні. У них знаходимо численні монографічні статті, описи та нариси з різних галузей знання: територія, історія, історія мови, релігійно-церковне життя, освіта, виховання, спорт, жіночий рух, література, наука, преса, судівництво, мистецтво, театр і господарсько-економічний розвиток. Том другий, як можна було передбачати, кінчається описами міста Стрия і його околиць.

А тепер пригляньмося уважно до деяких матеріялів, описів, розвідок тощо. В основному, вони не однорідні за змістом, що робить їх привабливими, повними емоційности та схвильованими. І так, наприклад, географічний опис „Стрийщини" проф. Івана Теслі за своїм обсягом матеріялу, аналізою окремих географічних явищ є наскрізь цінним і корисним. А використані у ньому матеріяли вказують на всесторонність підходу автора. Тут і чимало ориґінальних ілюстрацій, діяграм, статистичних таблиць. „Стародавня Стрийщина" Ярослава Пастернака також багата і цікава. Автор закінчує її знаменними зауваженням: „багато ще цінних пам'яток старовини криє в своїх надрах земля „Стрийщини", бо з політичних мотивів, у висліді яких міняються кордони окупантських держав західним переферіям українських земель присвячувалося мало уваги, їх не досліджувалося так пильно, як центральні частини України".

Зі справді великою приємністю прочитав я „Нарис історії Стрийщини" проф. Лева Шанковського. Це не тільки цікава, але й наскрізь ориґінальна студія. У ній автор показав велику обізнаність з історією Стрийщини, яку він наскрізь вміло розглянув в контексті з історією України. Причому зробив це дуже зручно, так що перед читачем розгортається історія „Стрийщини". Пишу це з гіркої практики минулого, коли історичний матеріял у різних збірниках був радше історією України з дуже слабким відзначенням реґіону, якого він торкався. Поважним додатком до цієї студії є її науковий апарат (242 прецінні примітки). Вони не тільки пояснюють текст, але вносять багато нового матеріялу, поширюючи параметри студії. Тут автор довів, що „Стрийщина споконвіку була українською землею, а стрияни — племенем, що увійшло в субстрат української нації". Також стаття „УПА на Стрийщині", проф. Шанковського дуже детально розповідає про зусилля молодого покоління в боротьбі за українську державність. Автор виходить з заложення, що „збройна боротьба УПА була логічним і закономірним продовженням цієї боротьби, що її звели українські армії у 1917—1920 роках, і наслідком тієї катастрофи, що її незаслужено потерпіли ці армії в 1920 році".

Теза правильна в своїй основі, різниця лише в ґенераціях, що вели ту боротьбу. Скріплюючи свою тезу проф. Шанковський розумно доводить, що ґенерація, яка заповнила ряди УПА в наші дні, йшла виключно слідами своїх батьків. „Бо, коли батьки створили рідне військо в 1917—1920 роках, як завершення невідкличної постанови народу створити українську державу, то наповнені лицарським духом батьків сини і дочки створили УПА, щоб батьківським мечем прогнати наїздника з рідної землі". Це і є одна з основних причин постання УПА, а хто дошукується інших причин, „той зводить тільки наклеп на патріотичну й жертовну українську молодь". У статті автор склав глибокий поклін героїчній боротьбі УПА та тим широким масам українського населення, що підтримувало молодь і то „не страх, а за совість". Тут же, продовжуючи духову нитку вміщено знімки й короткі нариси про провідних діячів ОУН „Стрийщини".

Продовження буде.

Розваговий...

(Закінчення зі стор. 2)

був виступ Яреми Цісарука, відомого соліста Капелі Бандуристів, за якого ми всі горді. Вміло дібраний репертуар мелодійних пісень, слухалось в його виконанні з великою приємністю. Це був виступ батька і доні, бо супроводила його на фортепіяні донька Лідія. Дует Христини Липецькоі та Яреми Цісарука в пісні „Люблю дивитись" та арії з „Запорожець за Дунаєм" виявив не тільки їх відомі гарні голоси, але і сценічні здібності. Акомпаньювала Марія Лісовська.

Мило було вітати колишню ученицю цієї школи Дарку Конопада-Галатин, яка з приємністю згадувала свої попередні виступи на шкільній сцені, разом з мужем Славком, які вже мають усталену славу як естрадний дует.

Оригінальною частиною програми були вплетені в неї виступи сімох учнів, висловлювали свої думки на вартість цієї так дорогої їм школи, яка знаходиться тепер в тяжкому положенні. Їхні щирі заяви висловлювали журбу про її долю, а зміст цих промов виявляв їх високий інтелектуальний рівень. Ми з великою приємністю слухали виступів Марка Дуба, Олекси Фединського, Михайла Рущака, Марії Костера, Олекси Демкова і гарною українською мовою Іллі Ксеноса. Їх учителем був Андрій Смик. А. Врублєвська читала свій власний вірш-розповідь про школу.

Цілому рядові осіб, починаючи з о. Максимом Кобасюком і о. Вернардом Панчуком висловлено подяку за допомогу в проведенні цієї імпрези.

Чим допомогти тобі, Україно?

Зближається друга річниця незалежности дорогої і близької серцю нашої України. І хоч в пресі часто згадується, що дісталась вона нам безкровно, шлях до неї аж надто густо насичений кров'ю воїнів усіх наших військових формацій, в'язнів-мучеників за волю, що масово гинули по тюрмах і концентраційних таборах, встелений кістками жертв страшного голодомору та невинних дітей Чорнобиля.

Невже можна було забути, якою дорогою ми врешті осягнули Незалежність? Ні! Вчуваються стогони незабутніх мучеників за волю, а дзвони Чорнобиля остерігають! В загальному діяспора відгукнулася на події в Україні прекрасно. Поміч, що починається від родинних зв'язків, спроваджування рідних та відвідини України до збірок великого масштабу — на технічне, медичне обладнання, і врешті торговельні контакти та праця численних осіб молодшого віку різних професій на території самої України. Але це ще далеко не все. Всі ми знаємо, до якої моральної і матеріяльної руїни довела нашу Батьківщину совєтська система і як тривожно сприймаємо не дуже веселі вістки, які дістаються до нас з-поза океану про економічну і політичну кризу на Україні. Що робити? Слідкуючи за пресою та відомостями радієвих передач, старăймося робити все, що в наших силах і спроможності, щоб якось запобігати лихові.

Нам не мріялось, що колись будемо мати можливість влаштовувати наші амбасади і консуляти — ці конечні інституції для кожної незалежної держави. Допоможім — станьмо дружно і в згоді, забуваючи про розбіжності наших переконань і прийдім негайно з допомогою нашій молодій державі. Думаю, що зайвим буде пояснювати, яке величезне значення може мати для нас, у діяспорі та в Україні, репрезентативний генеральний консулят в Ню Йорку.

Група учасників імпрези.

Фундація Підтримки Дипломатичних Представництв України винайняла в Ню Йорку недалеко Організації Об'єднаних Націй будинок, який міг би стати власністю генерального консуляту України після сплати суми 1,200,000 ам. дол., включаючи суму досі заплаченого ренту.

В який спосіб можна включитися у відповідну акцію, прикладом хай послужить одна зустріч, яку заплянувала група осіб, активних членів нашої громади міста Ню Йорку. Думка про те, що наша молода Держава аж ніяк не може дати собі ради з фінансовими проблемами, пов'язаними з влаштуванням нашого консуляту в Ню Йорку, не давала їм спокою і вони вирішили в якийсь спосіб причинитися до цього великого діла. Ініціятивна група — Наталія Дума, Ірена і Ярослав Куровицькі, Оксана і Олег Лопатинські, Олімпія Роговська, та Марія і Юрій Штогрини — почала діяти. Задзвонили телефони до ближчих і дальших знайомих, закликаючи на зустріч з генеральним консулом Віктором Крижанівським та його дружиною Людмилою.

Врешті прийшов очікуваний день 1-го травня та заплянована 100-долярова зустріч. Щоб оминути видатків, зв'язаних з приміщенням, організатори не брали під увагу дорогих готелів чи заль, які треба було заповнити, щоб мати бажаний прибуток. Зустріч відбулася в гостинному домі Ірени і Ярослава Куровицьких. Гарно прикрашений квітами стіл був заставлений стравами, приготованими учасницями зустрічі. Як господар дому, Ярослав Куровицький привітав генерального консуля та його дружину, Людмилу, а жіноцтво вручило їм китицю рож. З черги Юрій Штогрин, організатор та координатор ініціятивної групи, з'ясував ціль зустрічі та подякував учасникам за те, що активно відгукнулися й заявили свою готовість допомогти в цьому задумові. Вечір проходив у приємній товариській атмосфері. Генеральний консул — це ділова людина, добре обізнана з усіма деталями його відповідальної праці представника Української держави в Америці. Він разом зі своєю енергійною дружиною Людмилою часто звеличує своєю присутністю важливіші імпрези нашої громади Великого Ню Йорку й околиці. Він подякував від себе і представництва консуляту всім організаторам зустрічі та її учасникам за поміч. Дружина консула, Людмила, молода висококваліфікована учителька математики, зворушливими словами виявила подив для її братів і сестер на чужині, які стараються допомогти своїй молодій державі, та сказала, що вона тепер розуміє й поділяє з ними їх любов до далекої Батьківщини.

Збірка принесла дохід в сумі 4,000 дол. призначених на устаткування бюра консуляту. Згадана зустріч повинна стати заохотою до цього роду домашнього характеру імпрез, особливо в літню пору. Можна стрічатися з друзями й нав'язувати нові знайомства. Чи не приємно їх відбувати серед природи, під кущами калини, зі сантименту посадженими на чужині? При таких нагодах збіркою фінансів можна причинитися до розквіту нашого великого куща калини — символу нашої державности з бажанням, щоб ворожа рука його не ламала, а щоб він розквітав і зродив пишні червоні ягоди.

О. Гасцька

Б. Сташків і музичний гурт „Дзвони"

Ім'я Богдана Сташківа добре відоме не лише в Україні. За фахом — дириґент, закінчив Рівенський Інститут Культури; він з успіхом використав свою освіту для здійснення задумів і мрій.

Співак і ведучий, сценарист і режисер музичних програм, завоював за це признання і популярність. „Соловейко Прикарпаття" — так пишуть про нього газети з захопленням говорять ведучі радіо і телепрограм.

Високий професіоналізм, вишуканість, добрий смак, культура, тонке відчуття міри, змістовність — все це пов'язане з його творчістю. Концерти і передачі з участю Б. Сташківа завжди викликають хвилювання у глядачів і слухачів. Не маючи почесного мистецького звання, Богдан примусив рахуватися з ним і мати за честь брати участь у концертах гурту „Дзвони", з яким працює. Мистецьке надбання В. Сташківа і гурту „Дзвони" високо тримають престиж Прикарпатського краю.

Б Сташків виступав у Польщі, Німеччині, Мадярщині і Югославії, Богдан — лавреат міжнародного фестивалю в Голляндії, двічі гастролював по Канаді. За 12 років творчої діяльности він жодного разу не виступав на концертах з мікрофоном. Тільки природне, живе звучання голосу, каже виконавець, може показати справжній талант співака.

Стрункий і веселий, він ніби вродився з піснею на вустах, бо і днини не годен прожити без народної мелодії, на якій виріс.

Богдан сьогодні багато оповідає про те своїй дружині Марії, діточкам Богданні та Славчикові й гордо підтверджує, що коли б не мамині колядки, співаночки, навряд чи стояв би він нині так міцно на ґрунті національної культури, як істинний син свого народу, як українець.

Вдумаймося, який діяпазон унікального співочого поля має в собі цей співак: „Україно — мати", „Як з Бережан до Кадри", „Як вийшов місяць із-за хмар", „Повій, вітре, на Вкраїну", „Сусідка", пісні славетного В. Івасюка — „Жовтий лист", „Червона рута", „Водограй".

Тішеться Богдан, що надходять ті часи, коли можна співати те, що хоче душа, те, що люблять прихильники його таланту. Тішиться тим, що може показати своє мистецтво світові.

Турне Богдана Сташківа і музичного гурту „Дзвони" проходить у ЗСА.

Н. Н.

Злочин...

(Закінчення зі стор. 2)

Що діялося б в світі, якби урядовці-поштарі почали діяти на власну руку, перебираючи який лист вони хотіли б вручити адресатові, а який ні. (Було б знаменито, коли б надіслані рахунки ніколи не приходили). В цьому якраз і є порядок — все, що належить тобі повинно і мусить (!) бути доручене. Чому такого елементарного не може бути в Україні? Не маю на думці вчити нікого ані радити — лише подам маленьку завваґу: треба бути людиною, почати „будівництво" свого власного „я", відмовившись від принципу „так роблять всі". Розумію важко в жалюгідних умовах бути лицарем і праведником, коли заробіток такий мізерний, що родині вистачає тільки на кілька днів на харчі. Але хтось повинен почати цю нелегку боротьбу зі самим собою, бо інакше пощо було руйнувати імперію, завдаючи клопотів не тільки собі, але й цілому світові. Якщо влаштовувало таке життя (підглядатися, відчиняти чужі листи, обкрадати матеріяльно і морально), то пощо було бажати іншого. Хай вибачать мені за цю гіркість ті справді добросовісні і чесні робітники (я знаю, вони є), і які терплять на цьому найбільше. Не зроблю жадного відкриття — саме так ми, українці післясовєтської доби, виглядаємо в очах громадськости. Як зазначала — колись все зло „приписувалося" на Москву, а тепер на кого? Чомусь свої завдають більше болю і прикрости як займанці. Поставитися гостро до злободенности нелегко, але мусимо, бо вічно будемо жити рабською філософією і виглядатимемо меншевартісними в оцінці цивілізованого суспільства.

Не подаю імени винуватця цього випадку — розумію, що людина тільки людина, може помилитися і може зробити хиткий і невірний крок. Чомусь хочу вірити, що таки прислухається до того слабкого, але наполегливого внутрішнього голосу — не вкради, не зроби зла, його доволі. Висповідається собі у негідності вдіяного вчинку. Не вимагаю навіть кари для неї за те заподіяне зло протягом двох років, що зробило велику кривду моїм рідним і мені за всю недоручену кореспонденцію — з кількох десятків мною надісланих листів до них дивом „добилися" тільки одиниці. Кому потрібен чужий лист, що шукає в ньому поштовий вандал? Саме чомусь тепер мені пригадалося повідомлення, що один лист в Америці йшов понад 60 літ — десь зачепився у скриньці, знайшли випадково, коли її відновляли. Отож таки дійшов...

Може й не зайве буде сказати і для нашої громади тут, в ЗСА. Не раз чула в розмовах — „післала листа до краю і встромила... долярів. І знаєте — дістали". Я можу потішитися тільки з тих щасливих, що одержали не тільки вісточку від рідних, але й дарунок — валюта нині річ значима і в кожного з нас щемить серце подати допомогу. Але робити це слід іншим шляхом. Задумаймось над тим, що таким кроком ми спокушуємо й провокуємо до злочину збіднілий люд — тих у кого нема „багатої" родини за кордоном, а свідомість і моральний рівень або ніколи не виховалися, або в силу нужденности десь відсунуті в найглибший закуток, хоч у нас, слов'ян він досить сильно розвинений. Задумаймося, що тим самим позбавляємо когось можливости тільки родинного листування. Не було б гріха — коби не спокуса.

ПОТРІБНА ДОПОМОГА ГЕНЕРАЛЬНОМУ КОНСУЛЯТОВІ УКРАЇНИ

Українська громада в ЗСА за останніх кілька років доказали своєю моральною й фінансовою допомогою Україні, що вона мимо своїх недоліків, стояла і стоїть на вершинах своїх завдань. Чи це була допомога жертвам Чорнобиля, чи підготова до переведення референдуму, чи культурна й фінансова допомога школам, газетам і різним установам, це свідчить, що наша громада є свідома своїх завдань і для важливих цілей спроможна дати належну підтримку.

І саме тут бажаємо звернути увагу нашої громади на дуже велику справу, яка вимагає скорої розв'язки. Маємо на меті допомогу придбання дому для генерального консула України в Ню Йорку.

Коли мова про придбання дому для консуляту, то постараємося пояснити в чому є справа. Під сучасну пору генеральний консулят міститься в престижевій дипломатичній частині Ню Йорку, під числом 240 схід 49-та вулиця. За останні місяці діяльності консулят розвинув інтенсивний зв'язок з американськими підприємствами, які є заінтересовані встановити економічні зв'язки з Україною. У цій площині підписано вже ряд угод і цей процес продовжується прискореним темпом, так що можна припускати, що це буде важливим стимулом для української економіки й державобудівництва. Однак цей важливий етап поширювання зв'язків з американським комерційним світом потребує постійного і престижевого приміщення.

Беручи до уваги цю важливу функцію генерального консуляту в Ню Йорку, представники громадських організацій на своїй нараді 28-го квітня розглянули потреби генерального консуляту і винесли рішення, що є конечним це приміщення для консуляту купити для постійного вжитку. Ціна приміщення виносила б 1.2 міл. дол. Між іншим, тут треба згадати, що Фундація Підтримки Дипломатичних Представництв України винаймила це приміщення і досі заплатила за нього 120,000 дол. ренту. Якщо наша громада купить цей будинок до кінця травня ц. р., то 120,000 дол., що було вплачено за рент, будуть зараховані до суми купна. Отже вихід з цієї ситуації цілком ясний: зробити все можливе, щоби намічену суму купна зібрати, але з огляду на короткий речинець для збірки потрібної суми, балянс коштів закупу можна б здійснити гіпотечною позичкою, а це забезпечило б постійну оперативність консуляту.

Маючи на увазі цю поважну суму, представники організацій були свідомі того, що це не легке діло до здійснення. Однак чи сьогодні, чи завтра постійне приміщення для консуляту мусить бути забезпечене, а особливо в такому фінансовому і комерційному центрі, яким являється Ню Йорк. Тому розроблено початковий плян акції збірки фондів, а водночас створено ядро комітету, до якого будуть доходити ті організації, які зобов'яжуться дати свою поміч у цій збірці.

Намічений плян збірки фондів передбачає широко закроєну акцію східнього побережжя ЗСА, що приблизно буде охоплювати місцевості від Бостону до Маямі. Очевидно, що тяжко є наказувати хто що має пожертвувати на цей фонд і скільки. Є побажані суми від 100 дол. вгору, але й менші суми будуть з вдячністю прийняті. Ось так виглядає схема наміченого пляну інтенсивної збірки фондів на консулят.

Ще раз бажаємо відзначити, що у державнобудівничому процесі дипломатія є вийнятково важливою ділянкою для наладнання політичних і економічних зв'язків України з іншими державами. Вміння бачити і відстоювати національні інтереси і встановлення дипломатичних стосунків у їх повному обсягу є обов'язком нашої дипломатичної служби. Нашим святим обов'язком є дати цьому процесові всі атрибути нашої підтримки, щоби важлива місія генерльного консуляту мала змогу виконувати свої завдання.

Збірка почалася, тому просимо чеки виписувати на „Ukrainian Consulate Fund" і висилати до Self-Reliance F. C. U., 108 2nd Avenue, New York, N. Y. 10003, або Ukrainian Orthodox F. C. U., 304 E. 9th Street, New York, N. Y. 10003, або Self-Reliance F. C. U., 734 Sanford Avenue, Newark, N. J. 07106, або Self-Reliance F. C. U., 1729 Cottman Avenue, Philadelphia Pa., або до Українського Освітньо-Культурного Центру при 900 Cedar Road, Philadelphia, Pa., або до своїх місцевих кредитових кооператив.

Осип Труш

ЗАГОНИ ЗАКОЛОТНИКІВ у Таджикістані дістають велику кількість зброї з сусіднього Афганістану. Таджицька міліція конфіскувала багато особистої зброї і понад 300 ракет.

МИНУЛОГО ЧЕТВЕРГА, 13-го травня, плян президента Билла Клінтона про підвищення податків для зменшення державного дефіциту пройшов свій перший іспит на скомплікованому шляху до Конгресового схвалення. Комісія засобів і способів у Палаті Репрезентантів після кількох незначних поправок в основному схвалила плян Президента. Законопроєкт пройшов голосами 24 до 14, при чому всі демократи голосували за, а всі республіканці голосували проти. Пропонований плян передбачає підвищення податків особистих і корпораційних на суму 250 біл. дол. протягом п'ятьох років і є найбільшим податковим збільшенням в історії ЗСА.

КІЛЬКА ДНІВ ТОМУ Міська рада Лос Анджелесу одноголосно схвалила проєкт про переіменування частини головної міської дороги в честь Сізара Шавеза, всім відомого керівника профспілки Об'єднання сільськогосподарських мандрівних робітників, який помер 23-го квітня. Міська управа зарядила, щоби міський адвокат приготовив потрібні документи для зміни назви частини Сансет бульвару, Марсі вулиці та Бруклин авеню на Сізар Шавез бульвар.

ГРУПА ФЕМІНІСТОК і прибічників контролювання приросту населення протестують проти призначення бостонського посадника Реймонда Флинна на становище американського амбасадора до Ватикану з уваги на його стійкі переконання в справі абортів. Вони зуміли зібрати підтримку майже 30 організацій, включно з такими, як Американської федерації плянованого материнства, Спілки професіоналів плідного здоров'я та інших. Це вперше протестують проти амбасадорського призначення в ЗСА тільки тому, що дана особа має сильні особисті переконання в цьому випадку проти абортів.

У ТЕКСАСІ НАСТУПНОГО місяця мають відбутися спеціяльні вибори до Сенату ЗСА на місце сенатора Ллойда Бентсена, який в січні став секретарем скарбу в Уряді президента Билла Клінтона. Демократичним кандидатом на це місце є Роберт Кругер, а його конкурентом зі сторони республіканців є відома в Тексасі стейтовий касир Кей Бейлі. Передвиборча кампанія Р. Кругера до цього часу не була надто успішною, одначе він не хотів допомоги Білого Дому тому що в Тексасі демократичний уряд президента Билла Клінтона не є надто популярним. Одначе Президент, не зважаючи на те вислав на допомогу Р. Кругерові своїх двох найкращих політичних стратегів, Пола Бегалу і Джеймса Карвілла, які були головними менаджерами його виборчих успіхів.

ЗАКЛИК

Шановна українська громадо!

Як відомо із світової преси, нові докази категорично свідчать про велику несправедливість американського департаменту юстиції (ОСІ) у фальшивому оскарженні Івана Дем'янюка. Вже у 1978 р. ОСІ мав конкретні дані, що І. Дем'янюк не був катом в Треблінці, але все таки започаткував і вперто продовжував судовий процес проти нього.

Минулого літа федеральний апеляційний суд 6-ої округи у Синсиннаті, Огайо, із своєї власної ініціятиви наново відкрив справу видачі І. Дем'янюка до Ізраїля. Такий крок без прецеденту в історії американського права. У своєму розпорядженні федеральний суд зазначив, що зробив це рішення, бо „зайшли серйозні питання щодо поведінки американських прокураторів". Цей суд має право уневажнити видачу Дем'янюка і тоді Ізраїль, згідно з умовами договору з ЗСА, буде змушений відіслати підсудного до Америки.

Справа Дем'янюка вже тягнеться 15 років, емоційно і фінансово вичерпуючи його родину, котра наполегливо працює в його обороні. Українська діяспора жертвенно підтримувала цю працю. На жаль, знайшлись особи, котрі, без жадної фахової підстави критикували професійну оборону і своїми наклепами довели до повного краху фонду оборони.

Нарешті прийшла велика нагода закінчити цю несправедливість проти І. Дем'янюка. Було б ще більш несправедливим, якщо в моменті коли цілий світ, включно із Ню Йорк Таймсом, закликає до оновленого повного розгляду цієї справи, родина Дем'янюка не мала фондів щоб нарешті захистити свого батька. Їм треба негайної щедрої фінансової допомоги. Просимо висилати ваші датки безпосередньо на нижче подану адресу — це є єдиний фонд допомоги обороні Дем'янюка: John Demjanjuk Defense Fund, P.O. Box 92819, Cleveland, Ohio 44192.

Едвард Нишник, голова, Фонд Оборони Дем'янюка

Адв. Андрій Филипович
Адв. Михайло Варис, мол.
співголови Комітету оборони при Українсько-Американському Товаристві Адвокатів

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

На шляху до Олімпіяди в Атланті

Ню Йорк (О.Т.) — У неділю, 28-го березня, відбулися тут наради у справі участи збірної України в Олімпіяді в 1996 році в Атланті, Джа.

В цих важливих нарадах взяли участь члени Проводу Української Спортової Централі Америки і Канади: М. Стебельський — голова, О. Напора — фінансовий секретар і О. Твардовський — пресовий референт та репрезентантка Асоціяції Українців в Джорджії (Допоміжний Олімпійський Комітет) Лариса Темпл.

На початку цих нарад Л. Темпл поінформувала представників УСЦАК про досі пророблену працю на терені Атланти, де вже Асоціяція Українців Джорджії заслужила і була відзначена грамотою Олімпійського Комітету Атланти.

Далі представники УСЦАК почули про обширні пляни щодо підготови і опіки над олімпійцями України, особливо напередодні Олімпійських Ігор, коли вони проводитимуть кінцевий цикл тренінгів і акліматизації. Це дуже великий і коштовний проєкт, який вимагатиме не тільки вкладу праці, але і фінансових засобів, які треба буде здобути в першу чергу від потенційних американських спонсорів-фірм.

Асоціяція Українців Джорджії невелика і тому Допоміжний Олімпійський Комітет потребує підтримки українців з усіх кутків поселень в ЗСА і Канаді. Цей перший виступ самостійної України на світовій Олімпіяді мусить вийти якнайкраще.

Представники УСЦАК познайомивши цю видатну українську активістку зі станом і працею тієї української спортової надбудови в ЗСА і Канаді, подали факти тісної співпраці з НОК і спортовими Федераціями України, а також основнішi точки з плянів підготови до сприяння олімпійській Україні. Остаточно узгіднено тісну співпрацю УСЦАК з Допоміжним Олімпійським Комітетом, що діятиме з рамени Асоціяції Українців Джорджії.

Між іншим, Допоміжний Олімпійський Комітет дістав офіційне уповноваження від президента НОК України В. Борзова, представляти його інтереси на період підготови до Олімпійських Ігор в Атланті.

Проводи ДОКомітету в Джорджії і УСЦАК закликають усіх прихильників до тісної співпраці, головно в мобілізації можливих спонсорів для окремих видів спорту в олімпійській збірній України (наприклад, для легкої атлетики, плавання, тенісу, відбивання і т. д.), а також жертводавців на покриття коштів вивінування і підготови збірної України.

УСВТ „Ч. Січ" — Е.Б. Юнайтед — 8:4

В першій рунді „плей оф" футбольного турніру на закритій площі „Гуд Спортс", що пройшла 30-го березня в м. Абердін, Н.Дж., „Ч. Січ" вийшла переможцем вислідом 8:4. І цим разом відзначився чоловічий „снайпер" нашого нападу Борецький, який втретє в цьому турнірі встановив свій „гет трик", стріливши 6 голів. Ярошевич і Ротбарт завершили кінцевий вислід 8:4.

УСВТ „Ч. Січ" — Морріс „Міттіорс" СК — 1:1

В неділю, 4-го квітня, розпочалися ігри за чемпіонат вищої дивізії Гарден Стейт Ліги. В першій зустрічі на відкритій площі „січовики" закінчили ремісовим вислідом з сильним англійським клюбом Морріс „Мітіорс" 1:1.

Якщо йдеться про перебіг цих змагань, то в загальному пройшли вони на середньому рівні. Важка площа після дощових злив, додатково утруднювала обидвом дружинам показати гру на вищому технічному рівні. До перерви вислід був 0:0. Після відпочинку конто голів відкрили англійці в 65-ій хвилині. Після цього „січовики" наладнали кращу гру й накинули швидший темп, завдяки чому оборона гостей й воротар мали багато праці. Кілька разів м'яч пролітав поруч стовпів і поперечки воріт суперників із стрілів Торія, Ротбарта і Борецького. Лише в 79-ій хвилині Борецький з подачі Я. Твардовського, примусив воротаря англійців до „капітуляції". Як пізніше виявилося, цим єдиним голем наша дружина вирівняла вислід 1:1 і цим самим утримала позицію в показнику табелі ігор на четвертому місці.

Склад „Ч. Січі": Хамуляк, Т. Науменко, Й. Ротбарт, П. Паливода, Р. Кохановський, М. Торій, М. Прайс, П. Борецький, Я. Твардовський, Г. Сергіїв, Б. Муніс. Провідник і тренер Михайло Паливода.

Відбиванкова дружина „Ч. Січі" — третя.

В неділю, 28-го березня, чоловіча дружина „Ч. Січ" взяла участь у черговому офіційному турнірі Відбиванкової Асоціяції ЗСА — район „Гарден-Емпаєр", в якому згідно із вислідами, закінчила на почесному третьому місці. На протязі дня відбулися ігри круговою системою в яких „Січовики" здобули такі висліди (подаємо в сетах):

„Ч. Січ" — А.Х.Е. — 2:0
„Ч. Січ" — Польський ВК — 1:1
„Ч. Січ" — Сансет Кіл ВК — 1:1
„Ч. Січ" — Гай Тайд ВК — 2:0
„Ч. Січ" — Істерн Атлентік - 2:0

В останній грі Б. Іваськів зазнав контузії ноги. Граючи у півфіналі в ослабленому складі, „Ч. Січ" зазнала поразки з польськими відбиванкарями 0:2 і цим самим зайняла третє місце. Остаточно польський ВК здобув трофей першуна турніру.

Склад „Ч. Січі": А. Гладкий, А. Стасюк, М. Завадівський, В. Кравець, Р. Кош, М. Дулин і Б. Іваськів.

(от)

УСК Ню Йорк — Юніон Кавті СК — 9:2

Цими футбольними змаганнями, що відбулися в неділю, 28-го березня, І дружина УСК розпочала розгривки за першість ІІ дивізії Космополітальної Ліги. Вже в першій половині вислід був 3:2, при чому голі для нашої дружини здобули Тазі, Греб з подачі Турка і Плісак. Після відпочинку футболісти УСК домінували в грі, завдяки чому чергову серію голів стрілили Вернон, Турко, , Сільва, Тазі, П'єр і Обрі. Після тієї перемоги УСК займає четверте місце в показнику табелі ігор. Резервова дружина УСК перемогла резервістів Юніон Кавнті вислідом 3:0.

УСК Ню Йорк — Юніон Ленсерс СК — 4:2

В неділю, 4-го квітня, футболісти УСК приймали у себе на площі знову гостей з Ню Джерзі, цим разом Юніон Ленсерс. Колись цей клюб під назвою „Елизабет" славився в Німецько-Американській Лізі кількома чемпіонатами і навіть був фіналістом за Чашу ЗСА. Тепер у складі немає ні одного німця і взагалі дружина виступає під іншою назвою. У звітовій зустрічі футболісти УСК володіли ігровою ініціятивою, завдяки якій перемогли вислідом 4:2. До половини господарі вели 1:0, що його здобув Турко з подачі Плісака в 15-ій хвилині.

В другій половині вже на початку Тазі з подачі В. Коваленка підніс вислід до 2:0. В 70-ій хвилині Турко з вільного стрілу підніс рахунок до 3:0. Після цього гості знизили вислід 1:3. В 81-ій хвилині Тазі успішно закінчив акцію нашого нападу, здобувши свого другого голя зустрічі 4:1. Кілька хвилин перед закінченням змагань суперники встановили кінцевий вислід зустрічі 4:2. Резерва УСК перемогла резерву Юніон Ленсерс вислідом 4:3.

Склад УСК: Обрі, С. Коваленко, Сільва, В. Коваленко, Ю. Греб, Р. Плісак, С. Турко, Тазі, Вернон, П'єр, Волводіно, Сабальякас, Гомез, Ясіне. Провідник і тренер Стефан Коваленко.

С.К.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

КАТЕРИНА ВАКТАР член УНС Відд. 37-го Т-ва „Любов" в Елизабет, Н.Дж. померла 11-го березня 1993 року на 78-му році життя. Нар. 30-го вересня 1914 року в Елизабет, Н.Дж. Членом УНС стала 1933 року. Залишила у смутку дочку Катерину Бурке і сестру Анну Рутковську. Похорон відбувся 13-го березня 1993 року на цвинтарі св. Гертруди у Вудбридж, Н.Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
Ольга Оседерчук, секр.

ДОРОТА І. ГАМІЙ член УНС Відд. 476-го Т-ва ім. св. Михаїла в Гадсоні, Н.Й. померла 13-го березня 1993 року на 71-му році життя. Нар. 21-го червня 1921 року в Гадсоні, Н.Й. Членом УНС стала 1956 року. Залишила у смутку, мужа Йосифа, сина Йосифа Павла і сестру Елейн Грахс. Похорон відбувся 17-го березня 1993 року на цвинтарі Сідар Парк в Гадсон, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Михайло Маряк, секр.

ПАВЛО ДЛУГОШ член УНС Відд. 183-го Т-ва ім. Івана Мазепи в Дітройті, Миш. помер 18-го лютого 1993 року на 81-му році життя. Нар. 1912 року в ЗСА. Членом УНС став 1929 року. Залишив у смутку дочку Джойс Е. Год, синів — Тому і Роя. Похорон відбувся 6-го березня 1993 року на цвинтарі United Memorial Gardens in Superior Township.
Вічна Йому Пам'ять!
Петро Залуга, секр.

ЕВГЕН ДРЕВНА член УНС Відд. 120-го Т-ва ім. св. Миколая в Аліквіппа, Па. помер 9-го березня 1993 року на 71-му році життя. Нар. 1921 року в Пітсбургу, Па. Членом УНС став 1939 року. Залишив у смутку синів Давида, Дональда і Дениса і 3 дочок — Христину, Шейлу і Керольку, брата Володимира та дальшу родину в Америці і Україні. Похорон відбувся 11-го березня 1993 року на цвинтарі Мавнт Олівет Голвел, Аліквіппа, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Е. Матіяш, секр.

ПЕЛАГІЯ КУЧКУДА член УНС Відд. 133-го Т-ва ім. Богдана Хмельницького в Ньюарку, Н. Дж. померла 15-го січня 1993 року на 88-му році життя. Нар. 1904 року в Україні. Членом УНС стала 1965 року. Залишила у смутку сестер — Марію Вейш і Анастазію Смарш з родиною, братанку О. Кучкуду з родиною та рідних в Канаді і в Україні. Похорон відбувся 19-го січня 1993 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
Ярослав Леськів, секр.

Д-р ОСТАП КОТИК Степанович член УНС Відд. 15-го Т-ва „Україна" у Вашінґтоні, Д.К. помер 10-го березня 1993 року на 95-му році життя. Нар. 1898 року в Бурштині, Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Тетяну та ближчу і дальшу родину в Польщі і в Україні. Похорон відбувся 15-го березня 1993 року на цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Остап Зинюк, секр.

АННА КОВАЛЬ член УНС Відд. 389-го в Честері, Па. померла 16-го січня 1993 року на 65-му році життя. Нар. 15-го квітня 1927 року в Честері, Па. Членом УНС стала 1948 року. Залишила у смутку мужа Мирона, синів Стефана, Мирона і Григорія, дочок — Джін, Еннi Лорі. Похорон відбувся 20-го січня 1993 року на Lowncroft Cemetery в Линвуд, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Бетті Паньків, секр.